o ochraně cti čís. 108/1933 Sb. z. a n., jehož se prý dopustil tím, že v prosinci 1936 v Ch. před M. urazil soukromého žalobce K. výrokem citovaným v rozsudku, kterým jej mohl vydati v opovržení nebo jej sníženi v obecném mínění.

Krajský jako odvolací soud v L. rozsudkem ze dne 13. března 1937 vyhověl odvolání soukromého žalobce podanému proti citovanému zprošťujícímu rozsudku, zrušil jej a uznal A. vinným přestupkem podle § 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., jehož se dopustil tím, že manželce soukromého žalobce v prosinci 1936 vyprávěl, že si její manžel, t. j. soukromý žalobce K. v kavárně sedl ke kurvě, a že když k této číšnici jde, je velmi přesný, do schůze však obyčejně přijde pozdě, — čímž ublížil K. na cti, a odsoudil A. podle § 1 cit. zák. k peněžitému trestu 50 Kč, pro případ nedobytnosti do vězení na 24 hodiny. Rozhodnutí o podmíněném odkladu trestu bylo ponecháno prvnímu soudu.

Usnesením z 30. března 1937 vyslovil okresní soud v Ch., že se obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu nepovoluje. Odsouzení je pravoplatné, trest byl vykonán.

Výrokem o trestu a výroky s ním souvisícími byl porušen zákon v ustanovení § 9, odst. 1, čís. 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. ke škodě obžalovaného. Citované ustanovení ukládá soudu imperativně, aby od uložení trestu pro trestný čin uvedený v §§ 1, 2 nebo 4 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. upustil, jestliže se žalobce omezil toliko na návrh, aby obviněný byl uznán vinným, a výslovně prohlásil, že nežádá, aby byl také potrestán. Podle protokolu o hlavním přelíčení ze dne 21. ledna 1937 omezil zástupce soukromého žalobce žalobní návrh na uznání obžalovaného vinným a výslovně upustil od jeho potrestání. Podle § 19, čís. 3 cit. zák. nemůže býti prohlášení, že se žalobní návrh omezuje toliko na uznání obžalovaného vinným, odvoláno a nemohlo proto ani prohlášení soukromého žalobce, učiněné při hlavním přelíčení dne 21. ledna 1937, s účinkem býti odvoláno jeho prohlášením při odvolacím přelíčení dne 13. března 1937, že navrhuje odsouzení obžalovaného podle obžaloby, mínil-li tím soukromý žalobce původní znění obžaloby, obsahující též návrh na potrestání obžalovaného. Tím, že krajský soud jako odvolací soud v L. přes citované prohlášení soukromého žalobce učiněné při hlavním přelíčení dne 21. ledna 1937, uložil A. peněžitý trest, byl porušen zákon ke škodě obžalovaného a důsledkem toho byl porušen zákon též usnesením okresního soudu v Ch. ze dne 30. března 1937, jímž byl obžalovanému odepřen podmíněný odklad výkonu trestu.

Bylo proto podle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 6117.

Ustanovenia § 3 zákona čís. 91/1934 Sb. z. a n. neplatia — hľadiac na predpis § 32 zák. čl. XXXVI:1908 — v pokračovaní proti obžalovanému, ktorý v dobe spáchania trestného činu nebol ešte dvacaťročný.

(Rozh. zo dňa 29. januára 1938, Zm IV 726/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A., obžalovanému zo zločinu vraždy, na základe verejného pojednávania, konaného o zmätočnej sťažnosti obhájcu obžalovaného, z moci úradnej z dôvodu zmätočnosti podľa § 384, čís. 1 tr. p. zrušil podľa § 34, odst. 1 por. nov. rozsudok porotného súdu i s celým porotným hlavným pojednávaním, nariadil konanie nového porotného hlavného pojednávania a tým poveril krajský ako porotný súd v N.

Dôvody:

Proti rozsudku porotného súdu podal obhájca obžalovaného zmätočnú sťažnosť, v ktorej uplatňuje dôvody zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b), 2 a 3 tr. p.

Najvyšší súd nemohol sa však so zmätočnou sťažnosťou meritorne zaoberať, ponevádž spoznal, že sa tu vyskytuje zmätok podľa § 384, čís. 1 tr. p., ktorého treba dbať v smysle posl. odstavca cit. paragrafu vždy z úradnej povinnosti.

Zo zápisnice o pojednávaní pred porotným súdom zistil totiž najvyšší súd, že porotný súdny sbor hľadiac na to, že obžalovaný bol uznaný vinným zločinom vraždy podľa § 278 tr. z., — predtým, nežli sa porotný súdny sbor odobral k porade o rozsudku, konal podľa § 3 zák. čís. 91/1934 Sb. z. a n. spoločné tajné zasedanie s porotcami za prítomnosti zapisovateľa, v ktorom sa niektorí z porotcov vyslovili, jaký trest na slobode by mal byť obžalovanému uložený, resp. niektorí z porotcov sa v tomto ohľade nevyjadrili.

Tiež spoznal najvyšší súd, že po vyjadrení porotcov o uložení trestu obžalovanému porotný súdny sbor — zrejme podľa predpisu § 3, odst. 2 cit. zákona — sám rozhodol o výške trestu na slobode, ktorý by sa mal uložiť obžalovanému.

Týmto postupom porotného súdu bol porušený zákon.

Ustanovenia § 3 zák. čís. 91/1934 Sb. z. a n. platia len v takom prípade, bol-li obžalovaný uznaný vinným zločinom, na ktorý zákon stanoví trest smrti.

V súdenom prípade bol síce obžalovaný uznaný vinným zločinom vraždy podľa § 278 tr. z., tedy trestným činom, na ktorý stanoví všeobecný trestný zákon trest smrti, avšak dotyčne obžalovaného, ktorý podľa zistenia porotného súdu sa narodil 18. augusta 1906 a v dobe spáchania trestného činu (28. januára 1925) nebol ešte dvacaťročný, — platí zvláštne ustanovenie § 32 zák. čl. XXXVI:1908, podľa ktorého ten, kto v dobe, keď spáchal zločin, na ktorý zákon stanoví trest smrti alebo doživotnej káznice, dokonal už osemnásty, ale nedovŕšil dvaciaty rok svojho veku —, má byť potrestaný káznicou od desať do pätnástich rokov. Nemožno preto hovoriť, že by obžalovaný bol uznaný vinným takým zločinom, na ktorý u neho stanoví zákon trest smrti.

Hľadiac na uvedené nemalo byť v súdenom prípade vôbec postupované podľa § 3 zák. čís. 91/1934 Sb. z. a n., ale malo byť pri vynesení roszudku, v ktorom ináčej pri výmere trestu na slobode bol i zrejme

mylne citovaný (okrem správne citovaného § 32 zák. čl. XXXVI:1908) aj § 1 zák. čís. 91/1934 Sb. z. a n. — pokračované podľa predpisov §§ 18 a 25 por. nov., ktoré ustanovenia — podľa § 10 zák. čís. 91/1934 Sb. z. a n. o voľbe zástupcov poroty a ich účasti pri vynesení rozsudku — neplatia len vtedy, bol-li obžalovaný alebo niektorý zo spoluobvinených uznaný vinným zločinom, na ktorý zákon stanoví trest smrti.

Keď však prez to konalo sa spoločné neverejné zasedanie porotného súdneho sboru s porotou za prítomnosti zapisovateľa podľa § 3 zák. čís. 91/1934 Sb. z. a n. a keď vynesenia rozsudku zúčastnil sa len s á m porotný súdny sbor bez pribrania dvoch porotcov, zvolených podľa § 18 por. nov., ktorým v smysle § 25 por. nov. náležia tie isté práva ako hlasujúcim členom súdu, — nebol rozhodujúci súd sostavený podľa zákona a bol tým spôsobený zmätok podľa § 384, čís. 1 tr. p.

Čís. 6118.

K § 578 tr. p.

Tomu, kto bol sprostený obžaloby následkom opravného prostriedku pre zachovanie právnej jednotnosti, podaného generálnou prokuratúrou, neprislúcha nárok na odškodné za vytrpený trest na slobode alebo za zaplatený trest peňažitý.

(Rozh. zo dňa 29. januára 1938, N IV 6/38.)

Srovn. rozh. čís. 5291 Sb. n. s. tr.

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre prestupok urážky nepriznal žiadateľovi nárok na odškodné za zaplatený peňažitý trest a na náhradu útrat zastupovania.

D ô v o d y:

Rozsudkom okresného súdu v T. zo dňa 26. septembra 1935 bol A. uznaný vinným prestupkom urážky úradu podľa § 46 prest. tr. z., ktorý tak spáchal, že dňa 9. apríla 1935 v hostinci B. v T. medzi iným sa vyslovil »Ja sa na četníkov vy . . ., ja ich dobre poznám«.

Krajský ako odvolací súd v R. na odvolanie obžalovaného rozsudkom zo dňa 8. februára 1936 z úradnej moci z dôvodu vecnej zmätočnosti, uvedeného v § 385, čís. 1 b) tr. p., na základe § 534, odst. 2 a § 423, odst. 2 tr. p. zrušil rozsudok súdu prvej stolice čo do kvalifikácie činu obžalovaného a kvalifikoval tento čin za prestupok urážky četníctva podľa § 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., prevezmúc skutkový stav zistený súdom prvej stolice, a vymeral mu trest 300 Kč.

Podľa zistenia zo spisov zaplatil obžalovaný tento peňažitý trest dňa 29. mája 1936.

Rozsudkom najvyššieho súdu zo dňa 24. októbra 1936, vyneseným na základe opravného prostriedku pre zachovanie právnej jednotnosti podľa § 441 tr. p., podaného generálnou prokuratúrou, boly rozsudky nižších súdov zrušené z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) a c) tr. p. a obžalovaný bol na základe § 326, čís. 1 a 4 tr. p. oslobodený.